

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1866/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милан Ђурић, адвокат из ..., против туженог „Ruž Trade“ ДОО Нови Сад, кога заступа пуномоћник Станислав Животић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3508/20 од 10.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3508/20 од 10.03.2021. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1415/2020 од 13.10.2020. године одбачена је тужба у делу у ком се утврђује да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од 22.11.2019. године па до 16.01.2020. године на пословима ..., као неблаговремена. У ставу другом одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је предложено да суд обавезе туженог да за тужиоца уплати припадајуће порезе на основицу од 100.000,00 динара. У ставу трећем делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је у ставу четвртом обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела накнаде за рад исплати укупан износ од 57.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.07.2020. године па до коначне исплате. У ставу петом одбијен је тужбени захтев за исплату неисплаћеног дела накнаде за рад преко досуђеног износа од 57.000,00 динара па до траженог износа од 60.000,00 динара. У ставу шестом обавезан је тужени да у корист тужиоца код надлежног Фонда уплати припадајуће доприносе за период од 22.11.2019. године па до 16.01.2020. године, на основицу од 77.000,00 динара. У ставу седмом одбијен је тужбени захтев за уплату припадајућих доприноса надлежном Фонду преко досуђеног износа па до траженог износа. У ставу деветом обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3508/20 од 10.03.2021. године делимично је преиначено решење о трошковима поступка, садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду, тако што је одбијен захтев за исплату накнаде трошкова парничног поступка преко износа од 29.360,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. У ставу другом потврђена је првостепена пресуда у

преосталом побијаном делу којим је тужбени захтев усвојен. У ставу трећем одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију, као и допуну ревизије, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Ревизија је на основу члана 441. ЗПП увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У конкретном случају, тужба је поднета ради утврђења постојања радног односа и накнаде зараде и припадајућих доприноса. Међутим, првостепеном пресудом тужба је одбачена у делу у коме је тражено да се утврди да је тужилац био у радном односу код туженог у одговарајућем временском периоду, па је мериторно одлучено о делу тужбеног захтева за накнаду за рад и припадајуће доприносе. Против тог дела пресуде, којим је мериторно одлучено у овој правној ствари, тужени је изјавио жалбу, којом је одлучено побијаном другостепеном пресудом Апелационог суда у Новом Саду. Имајући у виду да је предмет спора, о коме је одлучено у меритуму побијаном другостепеном пресудом и који је предмет одлучивања по ревизији, накнада зараде (накнада за рад) и доприноса, следи да није реч о радном спору у смислу одредбе члана 441. ЗПП. Стога се дозвољеност изјављене ревизије туженог цени применом општег правила прописаног одредбом члана 403. став 3. ЗПП према захтеваном цензусу за одлучивање.

Одредба члана 403. став 3. ЗПП предвиђа да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела пресуде износи 57.000,00 динара. Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела пресуде не прелази захтевани ревизијски цензус, ревизија туженог је недозвољена.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд одлучио је као у изреци применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

